

Helena Princová

VÍNĚ MALIN

MOBA

Helena Princová
VŮNĚ MALIN

Odpovědná redaktorka Ivana Fabišíková
Grafická úprava Miroslava Zedníčková/OPT MOBA
Obálka Zdenka Gelnarová
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydala Moravská Bastei MOBA, s. r. o., Brno
www.mobaknihy.cz

© Helena Princová, 2009
© Obálka Zdenka Gelnarová, 2009
© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., Brno, 2009

Vydání první

ISBN 978-80-243-3657-2

Cena včetně DPH 239 Kč

Helena Princová

VŮNĚ MALIN

ZIMA

Čtvrtek, 2. února

„Tobě se to moc nelíbilo, vid’?“

„Ale jo, Vráťo, bylo to pěkný,“ řekla Bára a odfoukla vlas, který ji lechtal v puse. Z postele, na které oba leželi, byl krásný výhled na noční město. Některé ze svíček na krbové římse už dohořely a v místnosti bylo cítit slabounký pach čerstvého kouře. „Co kdybychom si někdy zatopili? Živej oheň je moc fajn.“

„Barbarko, víš, že když jsem jednou zatopil, smrdělo to tady jako...“

„Jo, já vím,“ povzdechla, „jako když se zatopí...“

„Jako bys nechápala, že mám tady ve skříni všechno oblečení?!? Copak můžu chodit na jednání a smrdět tam jako nějaký... zálesák nebo tramp?“

„Možná kdybys to vhodně doplnil nějakým tím parfémem...“ zasmála se.

„Ty jsi dneska ale jedovatá!

„Jasně. Jsem to já, tvoje malá zmijka. Vráťo, musím běžet, nemám ještě hotovou přípravu na to zítřejší líčení.“

„Jak chceš,“ řekl, „já asi taky budu ještě něco dělat.“

Báru v tom okamžiku napadlo, že mu vlastně ani nevadí, že odchází. Jen málokdy jí nabídl, aby zůstala přes noc, a popravdě řečeno, ona stejně nejraději spala sama ve vlastní posteli. Jak dlouho spolu vlastně jsme, přemítala, když si natahovala na štíhlé opálené stehno černou samodržící punčochu, no ano, už skoro pět let. Tak „nějak“ spolu celých pět let.

Pět let dokonalého vztahu, ona, úspěšná studentka, už na vysoké si přivydělávající v advokátní kanceláři jako sekretářka. Pak nástup do proslulé kanceláře Patras a Voženílek jako právní koncipientka. A v nejbližším možném termínu složené advokátní zkoušky. Vráťa, o rok mladší než ona, marketingový specialista u nadnárodní společnosti, mladý pohledný úspěšný a poněkud...

„Barbarko,“ posadil se najednou Vráťa na té krásné, trendy povlečené posteli, „napadlo tě někdy, že bychom se vzali?“

„Ne,“ odvětila. „Tebe snad jo?“

„No, vlastně, snad bychom někdy mohli, ne?“

Bára chvíli přemítala, co udělat. Jako nabídka sňatku to zas tak úplně neznělo. A ona se opravdu, ale opravdu vdávat nechtěla, jenomže Vráťa – kterého v podstatě měla docela ráda – vypadal najednou tak nějak... ztraceně? A tak dopnula svetřík, přistoupila k posteli, pohladila mladého muže po světle oříškových, lehce vlnitých vlasech, usmála se a řekla chlácholivě: „To nic, z toho se vyspíš.“ A vlepila mu pusu na čelo.

„Myslíš? Víš, ona o tom mluvila i maminka...“

„Proboha o čem? Že si mě máš vzít? O tom dost pochybuju...“

„To ne tak docela, ona začala... Zkrátka, že by chtěla vnoučata a tak...“

Bářina ruka ze zarazila v pohybu, kterým chlácholivě projížděla mužovy vlasy. „Vráťo, poslyš?!? Copak ty se doopravdy chceš ženit?“

„Nakonec, proč ne, Baru. Jde nám to spolu fajn, koupili bychom větší byt nebo dům... Nebo jestli bys chtěla u vás... Já myslím, že by to nějak šlo. Nelezeme si zas tolik na nervy, tobě nevadí, že se musím dlouho zdržet v práci nebo že chci jet s klukama na hory... Mohlo by to být fajn, ne?“

„Moment, moment, tak jinak,“ nadechla se Bára. „Ty opravdu, ale opravdu chceš mít děti? Neříkám, že vůbec, ale hned? Nebo v nejbližší době? Ale nelži, Vráťo, já nejsem tvoje máti!“

„Jistěže ne, na to je čas, ale kdybychom se vzali, tak bychom třeba... třeba bychom mohli mamince říct, že to tak rychle nejde, no!“

Jasně, pomyslela si Bára, já budu dělat, že jsem neplodná, abys ty neměl problém s maminkou, která touží vozit kočárek a nakupovat dupačky stejně jako její sousedka paní Skovajsová nebo jak se ta baba zatracená jmenuje...

Bára měla Vráťovu maminku docela ráda, tedy abychom byli

docela přesní, snášela ji, ale současně její společnost přespříliš nevyhledávala. Někteří zlí jazykové tvrdili, že paní Bodečková je v podstatě Bára ve starším vydání a se špetkou modrého přelivu na blond vlasech. A něco na tom opravdu bylo. Nicméně obě dámy si šly celkem rozumně z cesty. Ovšem Bára silně pochybovala o tom, že takové uspořádání by bylo možné i tehdy, pokud by... ale ne. To prostě ne! Dítě s Vratislavem Bodečkem nikdy. To opravdu ne.

„Vrát'ulko, víš ty co,“ řekla nahlas, „vyspi se, zítra máš před sebou těžký den. A tu svatbu ještě probereme, jo?“

Bára za sebou zaklapla dveře bytu a úlevně vydechla. Takhle Vrát'u neznala. Tohle byl nějaký nový, neprobádaný model nebo snad klon? Ona měla ráda toho původního, toho, co prohlašoval, že manželství je hrob lásky, že člověk se musí hlavně umět po práci pobavit a že na Báře je skvělé, že není jako ostatní slečny-slepičky, co po roce, po dvou chtějí mermomocí začít hnízdit.

Jejich vztah měl už mnoho let stejná pravidla, stejné příjemně předvídatelné momenty a bohužel taky stále stejný, nemastný-neslaný sex. Ale Bára zastávala názor, že člověk nemůže dostat v jednom balíčku všechno, a jinak jí Vrát'a jako oficiální partner celkem vyhovoval. Jezdili spolu na dovolenou, četli podobné knihy, občas se smáli stejným vtipům, chodili spolu do divadla, na koncerty, na večírky, zejména ty pracovní-společenské, a v očích jiných lidí tvořili pár snů. Ona, ne doslova krasavice, ale rozhodně zajímavá tmavá blondýna s hnědýma očima, on velmi pohledný, modrooký, hnědovlasý a vysoký.

Oba vždycky dobře oblečení a zejména on zcela a dokonale podle poslední módy. Ohromně ho například bavilo strojit se na večírek, na který nebylo nutné přijít v obleku. To si pak Vrát'a vzal na sebe například džínsy, černé sako a pod něj super drahé černé triko s blyštivým nápisem. Vypadal jako hvězda šoubyznysu a nesmírně si užíval obdivné pohledy přítomných žen a dívek, kte-

ré nad sladěností jeho modelu povzdychávaly a s nechutí porovnávaly své zcela obyčejné drahé polovičky oděné většinou mnohem méně vybraně. A Báře lichotilo, že má vedle sebe krásného mladého muže, který se ostatním dívkám věnuje jen zdvořile a veškerou pozornost projevuje jí samé. Ona tolik času jako Vráťa svému vzhledu zdaleka nevěnovala, záleželo jí hlavně na tom, aby se cítila dobře, nic ji neškrtilo, nic netísnilo, nicméně si potrpěla na převysoké jehlové podpatky a nosila je se samozřejmou elegancí. A pokud měl nějaký muž to štěstí a dokázal jí rozepnout knoflíčky košile, zjistil také, že Bára miluje krásné a luxusní spodní prádlo. Strojila se pro sebe a pro svůj dobrý pocit, ne pro kolegyně v práci. Koneckonců zastávala názor, že do práce se chodí pracovat a ne předvádět poslední modely z luxusních butiků. Na nezájem mužů si stěžovat nemohla, ale zalíbil se jí jen málokdo. Nicméně když dotyčného potřebovala o něčem přesvědčit nebo ho získat na svoji stranu, uměla být velmi přesvědčivá.

Roztržitě pozdravila souseda, který k ní přistoupil do výtahu – plastový kyblík s odpadky v ruce – a trochu nakrčila nos, protože obsah kbelíku voněl dost nevábně. Už už chtěl cosi říct, ale Bára se jen usmála a prohlásila: „Já jedu až dolů, do garáží, na shledanou!“

Usedla do prochladlého vozu a roztrásla ji zima. Odblokovala bezpečnostní systém, nastartovala a okamžitě zapnula vyhřívání sedačky. Zavrtěla zadkem v těsné sukni a chvíli čekala, až se vlídné teplo začne prodírat černou kůží sedadla. Pak zalovila v přihrádce a vytáhla dálkové otevírání garáže. Měla ho vlastní, stejně jako klíč od Vráťova bytu, kam ale chodila sama minimálně, snad jen zkontrolovat, zda je vše v pořádku, když býval čas od času služebně v cizině nebo s kamarády na dovolené. Před dvěma lety, když si Vráťa byt v luxusní novostavbě pořídil, zůstávala občas i na noc, už pro ten pocit změny a snad i pro tu zvláštní vůni nového bytu, která evokuje nový začátek něčeho pěkného.

Ale novota vyvanula a Bára se zase ráda vracela do svého malého bytu v prvním patře prvorepublikové vilky v brněnské vilové čtvrti. V přízemí domu žila jediná její příbuzná, babička.

Babička byla jediný člověk, pro kterého by Bára byla schopna udělat cokoli. Oholit si hlavu nebo obarvit vlasy na zeleno, odejít od soudu z hlavního líčení nebo třeba nejíst čokoládu. Nutno ale podotknout, že nic takového po své vnučce paní Hromadová nikdy nechtěla. Báru od jejích jedenácti let vychovávala sama a když slavila Bára dvaadvacáté narozeniny, nabídla jí horní byt k samostatnému užívání. Po prvním návalu děsu, že už s ní babička nechce bydlet nebo že si snad nedej bože chce nastěhovat k sobě nějakého toho dědečka, Bára pochopila, že samostatný pidibyt skýtá spoustu výhod, a koneckonců babiččina kuchyně i náruč zůstávají stále stejně otevřené jako předtím. A ona si vší té lásky a důvěry, kterou jí stará paní věnovala, nesmírně cenila a snažila se oplácet jí stejným dílem.

Připnula si mikrofon hands free telefonní sady a po paměti zmáčkla pár tlačítek telefonu. Ale ozýval se jen vyzváněcí tón. „Bíba už asi fakt blbě slyší,“ konstatovala Bára polohlasem, budu jí muset domluvit a půjdeme na ORL. Ujela ještě pár stovek metrů a znovu zmáčkla tlačítko telefonu, ale ve sluchátku se stále ozýval jen táhlý vyzváněcí tón. Bára přibrzdila u benzinové pumpy a pak prudce odbočila vpravo. Vyskočila z auta a téměř se rozběhla. Obyčejná ošklivá kostka budovy benziny zářila do tmy jako vánoční stromeček. Sebrala ze stojanu noviny, které si stejně už dnes nepřečte, ale babička možná ano, a zamířila ke stojanu s dobrotami. Bábi milovala sladkosti, zejména bonbony zvané „Mozartovy koule“, a občas na téma „jak by asi doopravdy chutnaly ty Wolfiho koule“ s vnučkou žertovaly. Bára popadla největší balení bonboniéry s portrétem skladatele v napudrované paruce, vzpomněla si při té příležitosti na koncert, na který má jít v pátek s babičkou do Besedního domu, zaplatila u pokladny a ujížděla domů.

V babiččině obývacím pokoji se svítilo. Bára znovu automaticky sáhla po mobilním telefonu, pak si ale v duchu vynadala do pitomečků, popadla telefon, kabelku a vzápětí už otvírala dřevěnou, trochu omšelou branku.

Vnučka i babička vyznávaly zásadu, že opravdová krása nemusí být dokonale vypulírovaná a nalakovaná, ba může působit i trochu opotřebovaně, takže i vchodové dveře do vily byly původní, masivní dřevěné. Vyběhla tři schůdky, a tak jako tisíckrát předtím se opřela a mosazný plech na lítacích dveřích do chodby. Dům za první republiky postavila a užívala rodina Bářina pradědečka, JUDr. Bohumila Hromady. Pradědeček Bohumil, kterého pravnučka nikdy nepoznala, protože zemřel v roce 1946, vlastnil kromě brněnské vily také velkostatek u Znojma a luxusní chatu u Rýhovského rybníka poblíž Nové Stráže. Chata rodině zůstala i dobách komunismu, o vilu se Hromadovi dělili se dvěma podnájemníky. O statek de facto přišli už při záboru pohraničí v roce 1938. Ale babička Bíba, jak jí vnučka přezdívala, říkala, že mnoho rodin dopadlo i hůř a některé musely svoje domy nadobro opustit. Její muž a Bářin dědeček MUDr. Jan Hromada pracoval celý život v nedaleké nemocnici jako urolog a snad díky tomu, že jeho otec byl už v únoru 1948 dva roky po smrti a sám Jan byl zcela apolitická nátura, kterou zajímali jen pacienti, neměl s režimem větší problémy. Jen prvních pár let po narození syna Bohdana, Bářina otce, bylo ve třech zbylých místnostech rodinné vily krušných, ale tu dobu Bára stejně nepamatuje.

„Haló, Bíbo?“ zahlekala Bára, „jak to že nebereš telefon? Jestli máš doma chlapa, tak pardon, ale... Ježíšmarjá, babi, Bíbo moje, co se ti stalo?“ svezla se v šoku na zem vedle ležícího babiččina těla. Stará paní zasténala.

„Babinko, co je proboha?“ vydechla Bára a vzala babičku za ruku, pak rychle přiložila druhou na čelo. Stařenka ležela na boku, kůži měla studenou a zdálo se, že není zcela při vědomí. „Babi,

proboha babi, zůstaň se mnou, já hned někoho zavolám, babi, to mi nemůžeš udělat! Babičko...“

„Chceš tu zůstat, Baruško?“

„Kdyby to šlo, strejdo, tak jo,“ přikývla vděčně.

„Můžeš se zašít ke mně, já toho dnes moc nenaspím.“

„Nemohla bych počkat vevnitř, strejdo?“

„Na jipce ne, děvčátko, to nejde.“

„Tak si sednu tady, jo?“

„Běž ke mně, kdyby něco, zavolám tě já nebo sestra.“

„Jsi hodnej, ale já bych raději počkala tady, opravdu...“

Muž v bílém plášti pokrčil rameny a pak jen mávl rukou. „Jak chceš, já musím běžet.“

Posadila se na hnědou, koženkou potaženou lavici a napadlo ji, proč je ještě pořád tolik budov nemocnic tak špatně zařízených. Snad proto, aby příbuzní nezáviděli nemocným? Nebo protože nemocným je tak zle, že už je jim jedno, v jakém prostředí to vlastně leží? Chtěla být u babičky, držet ji za ruku a šeptat jí, ať vydrží, ať s ní ještě chvíli na světě zůstane, že nemá nikoho, než ji. Namísto toho se choulí na nepohodlné lavici, třeští oči na sousední zeď s vybledlou reprodukcí jakési krajinky a dveře s obřím nápisem: BEZ SVOLENÍ LÉKAŘE VSTUP ZAKÁZÁN. Hypnotizuje ty dveře a namlouvá sama sobě, že to určitě bude dobré, vždyť babička nikdy nebyla vážně nemocná...

Pátek, 3. února

„Já vím, že volám asi nevhod, ale...“

„Ne, to je pořádku,“ ozval se známý, ale podivně cizí hlas,

v pozadí bylo slyšet hovor, „jsou u nás na návštěvě mladí a...“

„Promiň, Ludvíku, a nezlob se, ale babička umřela a já... Promiň.“

„To je v pořádku,“ opakoval a pak kamsi do prostoru zahalekal: „Ano Kačenko, už jdu. Už... Omlouvám se, slavíme narozeniny malé. Zítra si zavoláme, ano?“

No jo, co jsem vlastně čekala, pomyslela si Bára. Rodina má přednost.

Sama cítila, že by bylo mnohem logičtější volat Vráťovi nebo k němu rovnou jet, ale současně věděla, že právě s ním dnes v noci být nechce. S babičkou měl její oficiální přítel vztah zdvořilý a mírně odtažitý. On o Bíbě mluvil jako o originální staré dámě a ona o něm jako o příjemném mladém muži.

Jen jednou v dobrém rozmaru, když se Bára pohupovala na rozvrzané thonetce v kuchyni a babička vestoje u kuchyňské linky pokuřovala, prohlásila bábi Bíba mezi dvěma tahy z cigarety: „On ti mi Baruško připadá takovej... víš, jako vlašnej čaj s mlíkem...“

Bára se ušklíbla a natáhla se pro další kousek excelentního švestkového koláče. Babička s uspokojením zaznamenala, že vnučce chutná, a pak pokračovala: „Heleď, nic mi do toho není, ale není on takovej taky... tedy... v posteli?“

Bára přerušila houpání a dřevěné nožky židle s mírným třeskutím dopadly na kuchyňskou dlažbu. Podívala se napřed na babičku – to jestli je otázka míněna vážně a zda je očekávána odpověď, pak na zbytek koláče ve své ruce – poslední švestka schovaná částečně pod závojem drobenky se vábivě leskla, pak dobrotu s lehkým povzdechem odložila a řekla: „Víš, babi, asi jako ten čaj. Vlažná, mírně aromatizovaná voda s trochou mlíka a cukru. Tak nějak.“

„Hm. Víš... nikdy jsem ti do ničeho nemluvila... ale proč s ním, Baruško, vlastně jsi? On Ludvík...“

„Babi, Ludvík nemá s Vráťou nic, ale docela nic společného. A když už se ptáš, s Vráťou jsem, protože... protože mi nepřekáží.“

Babička překvapivě energicky zadusila cigaretu v popelníku,

udělala pár kroků ke stolu, posadila se a řekla pomalu a důrazně: „A co až tady nebudu, Báro, zůstaneš úplně sama, napadlo tě to někdy?“

„Babi, nech si ty řeči a raději omez to kouření, na tvoje srdce je to...“

„Moje srdce teď nechej na pokoji,“ řekla stará paní prudce, „já když už jsem s někým spala, tak jsem ho i milovala. A bez lásky ti, Barunko, bude na světě ouvej, na to můžeš vzít jed!“

Dívaly se mlčky na sebe. Stará bělovlasá žena v lehce beztvářém svetru, jasně modré oči nezkalené věkem a křehká kůže na tváři a hřbetech rukou zvrásněná do téměř pravidelných varhánků, a o padesát let mladší vnučka s drahým blond melírem a tváří dosud nepoznamenanou časem.

„Já se jen bojím,“ dodala babička smířlivě, „abys pak nebyla sama. Nechci ti číst levity, to ne. A taky,“ zasmála se a pak si odkašlala, „na to už je trochu pozdě, že ano. Dojez ten koláč, než okorá!“

A teď sedí Bára na tom stejném místě, u stejného stolu v babiččině kuchyni, ve které je nová jen kuchyňská linka, kterou nechala loni babičce po dlouhém přemlouvání nainstalovat. A která zvenčí imituje starou kredenc a vevnitř je plná výsuvných polic a kromě běžných kuchyňských spotřebičů skrývá i parní troubu. Bára totiž vařit téměř neumí, ale babiččino vaření oceňuje. Vlastně, oceňovala...

Sedí na stejném místě a prstem mechanicky obkresluje ve tkávaný vzor na starém damaškovém ubrusu. Jeden oblouček doleva. Druhý doprava... tady je skvrna od čaje, co nepustí ani po tom nejúžasnějším pracím prášku z televizní reklamy... Bára kreslí prstem a čeká s pocitem podivné prázdnoty, kdy přijdou slzy, kdy přijde zármutek... Ale v kuchyni je jen ticho, hodiny nade dveřmi odtikávají pomalu čas, ve vzduchu se vznáší vůně skořice a lehký závan cigaretového dýmu. Kdesi v nitru domu cosi zaharaší... Báře poskočí srdce a zadoufá, že se babička zázračně vrátila zpátky domů.

A pak se hrozně lekne, protože domovní zvonek prudce a naléhavě zadrnčí.

„Co tady proboha děláš?“

„Volala jsi mi, že Bíba umřela... Promiň, dřív jsem nemohl,“ řekne muž a trochu neobratně ji obejmě.

Bára má tisíc chutí zavrtat se do jeho kabátu, odhrnout šálu, vysoukat vlněný svetr, položit si tvář na košili a jen tak stát a na nic nemyslet. Ve skutečnosti se ale mírně odtáhne a řekne: „Jsi hodný, pojd' dál.“ A poodstoupí ode dveří, aby udělala místo.

„To nic, jenom, víš... budu muset hned zase zpátky, ale bál jsem se o tebe.“

„To jsi nemusel. A kde vlastně jsi, teda, co jsi řekl doma?“ zeptala se, aniž by doopravdy chtěla znát odpověď.

„Bez problémů, Jirka se napil a Eva nechtěla v noci řídit, tak jsem je vezl, jen se prostě musím zase vrátit domů. Těžko bych to vysvětloval. Nezlob se.“

„Nezlobím, si hodný, že jsi přijel. Vlastně, víš, napadlo mě, že to ani nemám komu zavolat. Myslím dnes v noci. Lidem to budu říkat až zítra nebo v pondělí.“

„Vrát'a nic neví? Je někde v zahraničí?“

„Ale ne, on asi spí, nebo je někde s klukama. Nebyli jsme na dnešek domluvení, měla jsem jít s Bíbou na koncert a vůbec... To máš jedno. Prostě nemám potřebu mu volat.“

„Měla by sis najít někoho jiného.“

Jsi jako ona, pomyslí si a nahlas, podrážděněji, než vlastně chtěla, vyhrkne: „Ježišmarjá, jak tě to napadlo? Promiň, Ludvíku, ale mám fakt pocit, že se zblázním! Vrát'a mě včera požádal o ruku, dnes umřela Bíba...“ Zarazila se na chvíli, protože se jí hrdlo náhle stáhlo, a pak dodala: „...a teď ty vedeš divný řeči. Napadlo tě, že pokud bych si našla jiného, tak třeba zase nebudu s tebou?!?“

Stál naproti ní, trochu nahrbený, dobře vypadající padesátník.

Když viděl, jak se tváří, přistoupil k ní a řekl měkce: „Já tě mám, Báro, totiž rád. Rozvést se nemůžu, to víš, ale rád tě mám, a ty mě svým způsobem taky. Tak bychom to nějak zase udělali, ne?“ Pohládl ji po vlasech.

Nadechla se, že něco řekne, ale on ji předešel: „Víš, doopravdy je to tak, že kdybys mě měla tak ráda, jako já tebe, odejdu od Kateřiny klidně hned. Jenomže ty mě máš jen do postele a jako odborného poradce stran kariéry, a to je do života dost málo, milá moje.“

Vzala jeho ruku do dlaní. Stáli naproti sobě a ona po chvíli řekla: „Ani kabát si nesundáš?“

„Musím jít. A nebo... Tak na chvíli můžu. Nemám ti nalít pánáka? Nebo čaj ti uvařím, ano?“ prohlásil, jako by on byl domácí pán a ona na návštěvě.

Přešlápla z nohy na nohu a napadlo ji, že vlastně oba celou dobu stojí v předsíni. A uvědomila si, že když teď Ludvíka nechá odejít, zůstane v celém domě sama. Do rána neusne a bude třeštit oči do tmy. Řekla, pořád ještě trochu váhavě: „Tak třeba ten čaj. Víš, je to dost podivný, mně dneska umřela babička a já s tebou řeším, jestli tě dostatečně miluju. Není to uhozený?“

„Co já vím,“ štrachal v její malé kuchyňce, „já se jen snažil vysvětlit, že jsem s tebou nemohl hned mluvit.“

„Vždyť já to chápu,“ mávla rukou. „Víš, co je divný? Že ti nějak nemůžu brečet. Jakože to, co se stalo, vlastně není skutečný... Prostě zejtra půjdu zase do nemocnice a strejček Josef mi řekne, apríl, děvenko, babička neumřela a...“ potlačila vzlyknutí

„Báro, nedus to v sobě! Plakat je normální! Opravdu.“

Cítila hořkost hluboko v krku a cítila také, že pláč by jí přinesl úlevu. Ale současně si odmítala přiznat, že je proč plakat, že babička už nikdy nezadusí v popelníku na kuchyňském stole cigaretu, nikdy Báru nevezme do měkké útěšné náruče a nikdy jí neshrne vlasy z čela tím tisíckrát opakovaným něžným pohybem. A tak polkla slzy a zeptala se: „Ty si fakt myslíš, že tě málo miluju?“

Jen zavrtěl hlavou a řekl: „Vypiješ si čaj. Jsi přetážená.“

Zručněji, než to dokázala ona sama, připravil dva šálky čaje. Pro sebe s mlékem a pro ni slabý černý. Pak ji usadil vedle sebe na tmavohnědou koženou pohovku, mimoděk hmátl po televizním ovládači, ale pak se zarazil, objal ji okolo ramen a opřel se i s ní do opěradla.

Zavrtala nos do jeho podpaží a automaticky ji napadlo, pozor na vlasy! Ale současně si uvědomila, že on sám se jistě pečlivě doma v předsíni prohlédne, než obejme svoji ženu.

„Máš ji rád?“ vyhrkla bez rozmyslu.

„Koho proboha?“

„Manželku. Tvoji, samozřejmě.“

„Báro?!? Ty máš ale... Počkej, přece jen ti naleju toho panáka,“ natáhl se po paměti na malý stolek vedle pohovky, kde se tísnily různé láhve i skleničky.

„Whisky?“ nakrčila trochu nos a pak se poslušně napila, aby se vzápětí nekontrolovatelně rozkašlala. „Neodpověděl jsi mi,“ řekla, když popadla dech.

„Nevím, co chceš slyšet.“

„Co chci slyšet, není podstatné. Chci vědět, jestli ji máš rád.“

„Kdyby ses ptala, jestli mám rád tebe, to bych chápal. Ale že tě zajímá zrovna tohle...“

Natáhl se po šálku s čajem, upil a pak ho s lehkým cvaknutím postavil na talířek. „Svým způsobem ano. Ona není zlá ženská. Trochu malicherná, trochu hádavá, trochu nudná, ale jinak docela hodná.“

„A co bys řekl o mně?“

„Baruško, ty vážně nejsi ve své kůži, když mi dáváš takové otázky. Teda, promiň, já vím, že nejsi. Odpusť.“

„Odpustím, ale zase jsi neodpověděl.“

„Ty? No ty jsi trochu malicherná, velmi hádavá a ani trochu nudná. Stačí?“

„Jo, stačí. Mám tě ráda, víš to?“

„Ani ne,“ řekl a přitáhl si její hlavu na své rameno. „Jen někdy mě to napadne, ale rychle tu myšlenku odeženu.“

„Proč? Tomu nerozumím?“ řekla a mimoděk potlačila zívnutí.

„Co máš z toho, já taky moc ne. Víš, ty mě máš ráda tak nějak... Po barunkovsku.“

„A to je špatně?“ špitla už téměř v polospánku. Ale odpověď – pokud nějaká následovala – už neslyšela. Opřela se pevněji o Ludvíkovo rameno v naškrobené, ale už trochu pomačkané košili a usnula.

Vzbudila se s pocitem, že něco důležitého promeškala. S pocitem podivné prázdnoty. Nevěděla ani kde je, proč leží na pohovce a ne v posteli jako obvykle. Tělo ležící za ní v poloze dvou lžiček se zavrtělo.

„Ludvíku?“ řekla váhavě.

„Asi jsem taky usnul,“ promnul si oči. „Promiň.“

„Jejda. Ty budeš mít průšvih, že nejsi doma.“

„Neřeš to,“ řekl matně, „a ještě se natáhni. Je pořád noc.“

„To je. Ale nebylo by to pohodlnější v posteli? Pojd', je to jen pár kroků. A ty si aspoň sundáš kalhoty. Musí se ti hrozně nepohodlně ležet.“ Ted' zase ona jej téměř strkala před sebou, až se oba svalili na bíle povlečenou postel. „Nejsem odmalovaná a nemám vyčištěný zuby,“ napadlo ji.

„Tím se netrap, já taky ne,“ zamumlal a zavrtal se do peřin.

„Co to děláš?“ zeptal se překvapeně po chvíli.

„Co bys myslel?“

„Ty... ty se chceš... Jsi si jistá?“

„Já ano. Já nechci nic. Jen ti to udělat. Vadí?“

„No...“ řekl už trochu přerývaně, „nevadí... ale... Mám tě taky pohlédit? Nechceš?“

„Nemusíš,“ řekla polohlasem. Vysvobodila už téměř ztopořený úd ze zajetí těsných boxerek a Ludvík zasténal.

„Jsi si jistá, že...“

„Jsem,“ ujistila ho. „A kdybych to nemohla vydržet, tak si řeknu.“

„Víš,“ řekl do ticha zimní noci, „já... nikdy by mě nenapadlo, že bys zrovna na tohle a teď měla náladu.“

„Co máš z toho, mě taky ne,“ řekla a jemně, špičkou jazyka mu olízla předloktí. „Prostě jsem... chtěla jsem být dnes s tebou. Ale na nic víc nemám sílu. Chtěla jsem, aby ti se mnou bylo dobře.“

„Ale mně je s tebou dobře,“ řekl důrazně. „Je mi s tebou dobře vždycky. I když – pánbů mě netrestej – vaříš.“

„Tak to ne! To kecáš!!!“ Nadzvedla se pohoršeně na posteli. „Když vařím, tak ne! Když já vařím, utíkají mouchy hrůzou z kuchyně a sporák uvažuje, že emigruje do Austrálie. To sám dobře víš!“

„Fajn, tak jindy. Ale stejně, dnes jsem měl být já s tebou a ne abys ty... Zase jsi mě překvapila. Vždycky mě překvapíš. Já bych si totiž právě teď netroufl na sex ani pomyslet.“

„Však já tak docela taky ne, to jsi sám viděl. Víš, čeho se bojím? Že bude ráno, my vstaneme a půjdeme každý po svém. A babička už nikdy nepřijde domů.“

„Báro, už jsem ti to dnes jednou řekl. Kdybych měl jistotu, že o mě opravdu stojíš, byl bych s tebou. Napořád. Opravdu. Já jsem to neříkal jen tak zbůhdarma!“

Bára mu stiskla dlaň, pevněji se k němu přivinula a neřekla nic.

Pondělí, 6. února

„Barboro, pokud potřebujete volno, já s tím samozřejmě nemám problém. To je jasná věc!“ prohlásil Karel Patras důrazně.

Oslovená sklouzla pohledem z dolíčku na šéfově bradě na na-

růžovělou košili a hedvábnou ostře žlutou kravatu s výrazně modrým vzorem, která by s bledě modrou košilí vypadala přinejmenším přijatelně, když už ne božsky, ovšem s růžovou vypadala poněkud směšně, a téměř jako každý den ji napadlo, kdopak je asi u Patrasů barvoslepý? Karlík nebo Drahotinka?

JUDr. Patrase oslovovala totiž jeho paní zásadně a jedině „Karlík“, a to i když ho svým nezaměnitelným hlasem sháněla prostřednictvím sekretariátu a ničila přítomné asistentky dotazy typu: „Tady je Patrasová, je tam prosím vás Karlíííík? Na soudě? Opravdu? A jak tam bude dlouho? Tak dobře, tak já zkusíím zavolat pozdějííí? A myslííííte, že by mi to přece jenom mohl na tom soudě vzíííít? Já se s ním opravdu nutně potřebuji poradíííít...“ Nebohé ženy a dívky za recepčním pultíkem oddalovaly sluchátko od ucha a gestikulovaly na okolo se poflakující právní koncipienty, vona už zase volá Drahotinka, co jí jako mám prokrindapána říct?‘

Vtip byl v tom, že Karla Patrase nebylo třeba urputně zatloukat jako kolegu Voženílka, jehož seznam milenek dosahoval nadoblačných výšin, naopak. JUDr. Patras své ženě vždy podrobně hlásil, že jde na hlavní líčení, pak má schůzku s klientem a posléze si vezme práci domů, aby neměla starost. Jenomže Drahotinka při této každodenní litanii spíš sledovala, zda Karlík nemá na rukávu smítko, jestli by nepotřeboval k holiči a zda si vzal svačinu.

„Děkuji vám, opravdu,“ řekla Bára, když seznala, že barvoslepý bude nejspíš Karlík. Chlapi na to spíš trpí, to je známá věc. „Vezmu si volno jen na pohřeb. Jinak to zvládnou.“

Patras si posunul brýle na nose a malinko zašilhal, pak velmi vážně řekl: „Paní kolegyně, já si vážím vašeho pracovního zápalu a nasazení, ale víte... Jsou věci, které se nedají obejít nebo odsunout.“

„Ale to opravdu není nutné,“ horlila, „já mám teď tu novou kauzu a...“

„Vezmete si týden volno! Stejně jsem chtěl, abyste na tom dělala s Dvořákem.“

„Mám ve čtvrtek stání ve věci Vávra a...“

„Opravdu? Já mám dojem, že mi Milada hlásila, že to odročili, soudce Klas je nemocný. Pletu se?“

„Ne nepletete. Ale...“

„Ten týden berte jako fakt. Nemáte stání, ale máte, pokud si vzpomínám, sympatického mládence, buďte taky chvíli s ním a rozlučte se s babičkou. Pokud vím, rodiče už dávno nemáte. Je to jen na vás. Nemyslete si, takový pohřeb dá zabrat. Ženě loni umřela matka a byla to hrůza!“

Bára se ještě chvíli dívala do tváře svého šéfa a spolumajitele advokátní kanceláře Patras a Voženílek (přičemž doktor Voženílek navzdory svému jménu patřil mezi nejlepší rozvodové právníky v zemi) a říkala si, že tenhle mužík v kravatě neladící s košilí, brilantním právníckým mozkiem a poněkud komickou manželkou dokáže najednou mluvit tak, že je jasné, že každý odpor je marný. A tak se usmála, zamumlala, že si tedy jen trochu udělá pořádek na stole a řekne kolegovi Dvořákovi co a jak, a pokorně se rozloučila.

„Miládko,“ oslovila ženu ze recepčním pultíkem, „šéf mi dal volno. Ale potřebuju mluvit s kolegou Dvořákem, u sebe není...“

„Má v zasedačce klienta,“ odvětila dáma v nejlepších letech a dvojnásobná babička, „vlastně klienty. Přišli cirka před dvaceti minutami, takže za chvíli by měli končit. Pak mají zasedačku bloklou Voženílek s Pochylým.“

„Vy jste zlato, Miládko!“

„To je fakt,“ kývla oslovená. Pak konečně zvedla oči od obrazovky počítače a prohlásila: „To volno si vezměte, Báro, práce nemá nožičky, neuteče!“

„Že to říkáte zrovna vy!“

O dobré duši advokátní poradny pánů Patrase a Voženílka bylo známo, že začala chodit do zaměstnání teprve po ošklivém roz-

vodu se záletným manželem, který hodlal od manželky odkráčeti nikoliv s kufrem, či dvěma, ale s kompletním majetkem za manželství nabytým, a argumentoval slovy: „To JÁ jsem celej život dřel, zatímco TY sis doma válela šunky!“

Do práce k doktoru Patrasovi nastoupila Milada Nová původně ve stavu akutní a zcela faktické nouze, kdy manžel Otto ze dne na den přestal platit účty za domácnost, z bytu se odstěhoval téměř s kompletním vybavením a ona zůstala bez haléře. Na tučná manželova konta nedosáhla, podpisová práva na ně nikdy neměla. Ale měla jedinečné štěstí. Chodila do stejného kurzu aranžování květin jako Drahuše Patrasová, zvaná Drahotinka, a obě ženy si mezi suchými hortenziemi a vrbovými proutky velmi padly do noty. A tak paní Patrasová poručila Karlíkovi, ať se o Miládku postará. A Karlík požádal kolegu Voženílka, ať věnuje rozvodové tahanici Nový kontra Nová maximální pozornost, a paní Milada byla za nedlouho šťastně a dobře rozvedená. Nicméně do práce už chodit nepřestala.

Těžko říct, kdo nakonec získal víc, zda Karel Patras, který měl posledních šest let jistotu, že žádný z jeho spisů nebude špatně založen, klient objednaný na nevyhovující termín nebo špatně vyúčtováno pravidelné palmáre, nebo Milada Nová, která z domácí puťky, již manžilek neustále vtloukal do hlavy, že je nemožná, hloupá, tlustá a vůbec k ničemu, v práci mezi kolegy rozkvetla, rozmazlovala je domácími buchtami, naslouchala jejich steskům, hlídala jejich pracovní čas a vůbec si připadala najednou překvapivě oblíbená, využitá, schopná a jen trošilinku při těle.

„Nechcete, Báro, s něčím okolo pohřbu pomoci?“ zeptala se Milada, jako by přeslechla lehkou invektivu.

„Ani ne. Ačkoliv, možná že ano. Já o tom ani moc nepřemýšlela. Vlastně... nějak tomu všemu ještě ani nevěřím.“

Paní Milada se nadechla, že něco řekne, ale ozval se bzučák vchodových dveří a ona namísto toho pronesla do mluvítká intercomu: „Dobrý den, přejete si?“